

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Zubka a soudců Mgr. Dušana Broulíka a Mgr. Davida Mařádka v právní věci

žalobce: **Ing. Tomáš J.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Junkem
sídlem Cukrovarnická 649/39, 162 00 Praha

proti
žalované: **ČESKÁ TELEVIZE**, IČO 00027383
sídlem Na hřebenech II 1132/4, Podolí, 147 00 Praha 4
týká se ČESKÁ TELEVIZE, Televizní studio Ostrava
sídlem Dvořákova 18, 729 20 Ostrava
zastoupená advokátem JUDr. Luborem Bernátkem
sídlem Preslova 361/9, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava

o určení, že pracovní poměr trvá, in eventum o neplatnost rozvázání pracovního poměru
o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 18. září 2023,
č. j. 26 C 380/2022-107, ve znění opravného usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 30. října
2023, č. j. 26 C 380/2022-124,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se mění** takto:

Určuje se, že pracovní poměr žalobce u žalované neskončil před 31. 1. 2023.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku
41 623,50 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám Mgr. Davida Junka, advokáta, se sídlem
Cukrovarnická 649/39, Praha 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Karkošková.

Odůvodnění:

1. Žalobou došlou Okresnímu soudu v Ostravě dne 24. 10. 2022 se žalobce domáhal určení, že jeho pracovní poměr u žalované nadále trvá, in eventum určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 20. 6. 2022. Žalobu odůvodnil tím, že byl u žalované zaměstnán jako vedoucí produkce, přičemž se na výzvu žalované dostavil dne 20. 6. 2022 na osobní jednání se zástupci zaměstnavatele, žalovaná se však o faktické „fyzické“ předání konkrétní písemné výpovědi ani nepokusila, proto žalobce ani nemohl takovouto výpověď odmítnout převzít. Dále žalobce namítl, že ve skutečnosti nedošlo v rámci organizace a struktury žalované k zásadní změně ani k finanční úspoře takového rázu, že by funkce, resp. pracovní pozice, kterou do té doby žalobce zastával, zanikla. Naopak pracovní pozici „vedoucí produkce“ s takřka identickou náplní práce zastává v současné době paní Danuše B. Z tohoto důvodu považuje žalobce rozhodnutí o organizační změně za pouze účelové a případnou výpověď za neplatnou. Žalobce proto navrhl, aby okresní soud určil, že pracovní poměr žalobce u žalované nadále trvá, a pro případ, že by měl okresní soud za to, že došlo k předání výpovědi, navrhuje, aby určil, že výpověď z pracovního poměru ze dne 20. 6. 2022 je neplatná.
2. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. Na svou obranu uvedla, že žalobci byla výpověď z pracovního poměru předána, avšak žalobce ji odmítl převzít. Dne 20. 6. 2022 se žalobce se dostavil do kanceláře Markéty G. v přítomnosti svých dvou právních zástupců, přítomný Mgr. Vladimír K. nejprve znovu zopakoval informace k organizační změně, informoval žalobce o možnosti skončení pracovního poměru dohodou, a jelikož bylo zřejmé, že žalobce takovouto dohodu neuzavře, tak po cca půlhodinovém jednání učinil pokus o předání výpovědi z pracovního poměru, nicméně žalobce odmítl výpověď převzít. K námitce žalobce, že jeho pracovní pozice nezanikla, neboť na tutéž práci se stejným pracovním zařazením přijala žalovaná nového zaměstnance, a to konkrétně Danuši B., žalovaná uvádí, že Danuše B. je zaměstnankyní žalované od roku 1980 a společně se zbývajícími produkčními převzala práci po žalobci.
3. Okresní soud v Ostravě jako soud prvního stupně rozsudkem identifikovaným v záhlaví určil, že pracovní poměr žalobce u žalované nadále trvá (výrok I.) a rozhodl o nákladech řízení účastníků (výrok II.). V odůvodnění rozsudku okresní soud uvedl, že žalovaná rozhodla o organizační změně, v důsledku které došlo ke zrušení pracovního místa „vedoucí produkce“, a proto se žalobce v příčinné souvislosti s touto organizační změnou stal nadbytečným a žalovaná mu měla právo dát výpověď z pracovního poměru dle ustanovení § 52 písmeno c) zákoníku práce. Nebylo prokázáno, že by žalovaná vůči žalobci počínala diskriminačně a současně nebylo zjištěno, že by nadbytečnost byla pouze fiktivní, poněvadž Danuše B. je zaměstnankyní žalované od roku 1980 a společně s ostatními produkčními si rozdělila práci po žalobci (nenastoupila tedy namísto žalobce). Pro rozhodnutí tohoto sporu je klíčové náležitě objasnit skutkový děj dne 20. 6. 2022, na což okresní soud zaměřil své dokazování. Dne 20. 6. 2022, kdy mělo dojít k předání předmětné výpovědi z pracovního poměru, se žalobce setkal se zástupci zaměstnavatele Vladimírem K. a Markétou G. dvakrát. Během dopoledne mu bylo předestřeno, že s ním zaměstnavatel hodlá rozvázat pracovní poměr, načež žalobce schůzku ukončil a odešel. Podruhé se žalobce setkal se zástupci zaměstnavatele v odpoledních hodinách za přítomnosti svědků Jiřího J. a Jana B., a proto se okresní soud zabýval tím, zda mu byla toho dne odpoledne fyzicky předána výpověď z pracovního poměru a zda ji žalobce odmítl převzít. Stojí zde vedle sebe výpovědi čtyř aktérů této schůzky, které jsou vzájemně rozporné, přičemž všichni čtyři svědci mají poměr k účastníkům řízení, neboť svědkyně G. je zaměstnankyní žalované a svědek K. byl zaměstnancem žalované; svědci B. a J. mají zase blízký vztah k žalobci, neboť svědek J. je jeho synem a B. je kolegou jeho syna z advokacie. Všichni tito svědci potvrdili, že Mgr. K. byl při jednání rozrušený a vulgární, neboť nečekal, že žalobce bude na jednání doprovázen dvěma právníky. Pokud tedy svědek K. tvrdil, že výpověď z pracovního poměru vytáhl ze složky a položil ji před žalobce, pak s ohledem na celkové vystupování Mgr. K. při tomto jednání, kdy byl rozrušený, vulgární a rozhozený z přítomnosti právních zástupců žalobce, má okresní soud za to, že svědek K. nyní vypovídá účelově, aby zakryl své zmatkování a profesní pochybení při doručování výpovědi z pracovního poměru žalobci. Totéž platí o svědkyni G., která se na tomto zmatečném jednání zaměstnavatele rovněž spolupodílela, a proto má důvod tvrdit, že žalobci výpověď z pracovního poměru na tomto jednání

předložena byla. Okresní soud má za to, že způsob, jakým žalobce přistoupil k jednání o rozvázání pracovního poměru, byl určitou strategií, která do jednání vnesla moment překvapení, neboť se nečekaně na jednání objevili dva právní zástupci žalobce, a současně opakovaným přerušováním tohoto jednání (za účelem porady s žalobcem) vyvolali u zástupců žalované zmatek, v důsledku kterého zapoměli na to nejpodstatnější: fyzicky předat žalobci výpověď z pracovního poměru. Svědci sice potvrdili, že po celou dobu tohoto jednání měl Mgr. K. před sebou složku, avšak svědci B. a J. vypověděli, že výpověď z pracovního poměru z této složky Mgr. K. nevytáhl a oni ji tak vůbec neviděli. Okresní soud má na základě provedeného dokazování za to, že se žalovaná o faktické „fyzické“ předání písemné výpovědi ani nepokusila, a proto ji žalobce nemohl odmítnout převzít, neboť se nikdy nedostala do jeho dispoziční sféry. Žalovaná tak žalobci řádně nedoručila do vlastních rukou výpověď z pracovního poměru podle § 334 zákoníku práce. Za daného skutkového stavu, kdy bylo prokázáno, že k fyzickému předání výpovědi z pracovního poměru nedošlo, okresní soud již nerozhodl o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, nýbrž o tom, že pracovní poměr mezi účastníky i nadále trvá, což žalobce navrhoval ve svém primárním petitu. Okresní soud má dále za to, že žalobce poté, co byl okresním soudem poučen, tvrdil a prokázal, že má naléhavý právní zájem na tomto určení ve smyslu ustanovení § 80 občanského soudního řádu, a to proto, že takové určení dává zaměstnanci jistotu, že mu bude přidělována práce v souladu s pracovní smlouvou a zároveň tím budou zajištěna s tím související práva na sociální kontakt v rámci pracovního kolektivu. Právě vyřešení této otázky je klíčové a může vyřešit nejen otázku základu případné žaloby na peněžité plnění (na náhradu mzdy náležející zaměstnanci), ale zároveň by napevno postavilo i existenci ostatních práv a povinností z (případného) pracovněprávního vztahu vyplývajících.

4. Proti všem výrokům rozsudku okresního soudu podala žalovaná odvolání. V odvolání zopakovala, že žalobci byla výpověď z pracovního poměru ze dne 20. 6. 2022 předána, avšak žalobce ji odmítl převzít. Okresní soud tak dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a věc nesprávně právně posoudil. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud znovu provedl navržené důkazy a po takto provedeném dokazování změnil napadený rozsudek okresního soudu tak, že žalobu v celém rozsahu zamítne a přízná žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
5. Žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného, byť si je vědom, že formulace výroku okresního soudu, že pracovní poměr nadále trvá, s ohledem na souběžně probíhající další řízení o neplatnosti výpovědi je sporná. Další námitky žalované proti rozsudku okresního soudu považuje tzv. za chyby v psaní, žalobce má stále za to, že má naléhavý právní zájem na určení, že jeho pracovní poměr trvá.
6. Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací [§ 10 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.)] po zjištění, že odvolání žalované proti rozsudku soudu prvního stupně (okresního soudu) bylo podáno ve lhůtě uvedené v § 204 odst. 1 o. s. ř., přezkoumal rozsudek okresního soudu, jakož i řízení jemu předcházející se zřetelem k ustanovení § 206 odst. 2 a § 212 o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
7. Předně je třeba uvést, že se jedná již o druhé rozhodnutí okresního soudu, když jeho předcházející rozsudek ze dne 26. 4. 2023, č. j. 26 C 380/2022-73, kterým bylo určeno, že výpověď z pracovního poměru ze dne 20. 6. 2022 je neplatná, byl zrušen usnesením odvolacího soudu ze dne 27. 7. 2023, č. j. 16 Co 106/2023-96. Okresní soud totiž rozhodl o tzv. eventuálním petitu (určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 20. 6. 2022), aniž by rozhodl o tzv. primárním petitu (určení, že pracovní poměr žalobce u žalované nadále trvá). Tato vada nebyla odstranitelná v rámci odvolacího řízení ani postupem dle § 222 odst. 2 o. s. ř., neboť z odůvodnění rozsudku okresního soudu vyplývalo, že okresní soud se tzv. primárním petitem (určení, pracovní poměr žalobce u žalované nadále trvá) vůbec nezabýval. Žalobce dále v rámci své žaloby netvrdil žádný naléhavý právní zájem na určení, že pracovní poměr žalobce u žalované nadále trvá.
8. Okresní soud dospěl na základě provedených a správně (v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř.) vyhodnocených důkazů, s výjimkou listiny Výpověď z pracovního poměru ze dne 16. 6. 2022, když v rozsudku hovoří o výpovědi z pracovního poměru ze dne 19. 10. 2022, ke správným skutkovým zjištěním a jeho skutková zjištění mají oporu v provedeném dokazování. Odvolací soud skutková

zjištění okresního soudu, popsaná v bodech 4., 6. - 12. odůvodnění napadeného rozsudku, jako správná a úplná přejímá. Odvolací soud pro účely přezkumu závěrů okresního soudu týkajících se doručení výpovědi z pracovního poměru ze dne 16. 6. 2022 žalobci dne 20. 6. 2022 v souladu s § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval část dokazování provedené okresním soudem a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním:

- z Výpovědi z pracovního poměru ze dne 16. 6. 2022, že dne 1. 6. 2022 vydal generální ředitel České televize rozhodnutí o organizační změně, kterým se s účinností k 1. 7. 2022 ruší žalobcovo pracovní místo vedoucí produkce, a proto žalovaná rozvažuje s žalobcem pracovní poměr, neboť v důsledku organizační změny se stal pro žalovanou nadbytečným;
 - z emailu Markéty G. žalobci ze dne 20. 6. 2022 v 11:43 hod., že Markéta G. žalobci emailem sdělila, že rozhodnutím generálního ředitele ze dne 1. 6. 2020 bylo zrušeno v TSO s účinností od 1. 7. 2022 pracovní místo vedoucí produkce, které zastával žalobce, a vyzvala žalobce, aby se dne 20. 6. 2022 v 13:30 hod. dostavil do její kanceláře za účelem předání výpovědi z pracovního poměru;
 - ze Záznamu o odmítnutí přijetí výpovědi zaměstnancem ze dne 20. 6. 2022 v 16:00 hodin, že Markéta G. a Mgr. Vladimír K. písemně uvedli, že dne 20. 6. 2022 od 13:30 hod. proběhla schůzka za přítomnosti Markéty G., Mgr. Vladimíra K., žalobce, advokáta Mgr. Jana B., advokátního koncipienta JUDr. Jiřího J., kdy Mgr. K. zopakoval informace k organizační změně a učinil pokus o předání výpovědi z pracovního poměru žalobci, kdy žalobce za přítomnosti svých právních zástupců odmítl výpověď převzít a její převzetí stvrdit svým podpisem, když o důsledcích tohoto jednání byl Mgr. K. poučen.
9. Svědek Mgr. Vladimír K. ve své svědecké výpovědi před odvolacím soudem uvedl m.j., že měl připravenou na stolku složku, ve které byly jednotlivé výpovědi i dohody o rozvázání pracovního poměru, řekl, že k dohodě nedojde, takže zbývá výpověď, tu vytáhl ze složky a předložil žalobci. Žalobce nato uvedl, že ji nepodepíše. Proto uvedl, že v takovém případě se bude výpověď považovat za doručenu. Nato syn žalobce uvedl, že chce do té výpovědi toliko nahlédnout. Řekl, že jestli se ještě nechtějí poradit, zda myslí vážně, že doporučují svému klientovi nepřevzít výpověď. Znova schůzka byla přerušena, načež po návratu opět žalobce uvedl, že ji nepodepíše. On to okomentoval, že se uvidí u soudu. Ještě odpoledne s pí. G. sepsali záznam o odmítnutí převzetí výpovědi. Výpovědi ve dvou vyhotoveních ležely na stolku před ním, zástupcům žalobce řekl, že pokud podepíše žalobce převzetí, samozřejmě si ji může odnést. Nahlédnutí však neumožnil. Neviděl žádný důvod pro předání kopie výpovědi zástupcům žalobce.
10. Svědkyně Markéta G. ve své svědecké výpovědi před odvolacím soudem uvedla mj., že když bylo zřejmé, že se nedohodnou, tak Mgr. K. vytáhl ze složky výpověď ve dvou kopiích, na to žalobce uvedl, že tu výpověď nepodepíše. Znova se šel poradit se svými právními zástupci ven a po návratu opět uvedl, že ji nepodepíše. Právní zástupci chtěli převzít kopii výpovědi, že si ji prostudují, to však Mgr. K. odmítl. Potom schůzka skončila. Pokud si vzpomíná, tak Mgr. K. něco psal ohledně nepřevzetí výpovědi, ale nebylo to hned, má za to, že to podepisovala až druhý den.
11. Svědek Mgr. Jan B. ve své svědecké výpovědi před odvolacím soudem uvedl mj., že Mgr. K. byl z té schůzky rozrušený, ztratil v podstatě kontrolu, začal být sprostý, hrubý, napadal je, že si dělají poznámky. Po celou dobu hovořil o výpovědi či dohodě o rozvázání pracovního poměru, avšak žádné listiny jim nepředložil. Po celou dobu měl před sebou složku, která byla zavřená, hovořil o tom, že tam má výpověď i dohodu, ale jestli tomu tak bylo, to opravdu neví, složku po celou dobu neotevřel. Mgr. K. po celou dobu schůzky trval na tom, že cokoliv ze složky vytáhne, musí žalobce podepsat. S tím nesouhlasili. On dokonce na konci schůzky navrhl Mgr. K., aby mu předal kopii výpovědi s vyznačením odmítnutí převzetí. Toto však Mgr. K. odmítl a tím schůzka skončila, neboť nebylo o čem dál jednat.
12. Svědek JUDr. Jiří J. ve své svědecké výpovědi před odvolacím soudem uvedl mj., že Mgr. K. před sebou měl složku z neprůhledného papíru, po celou dobu jednání se však do ní nepodíval, tedy ji neotevřel a nic jim nepředložil. I při ukončení schůzky hovořil o tom, že se zřejmě ještě uvidí. Jednání bylo chaotické, Mgr. K. chtěl, aby mu ústně slíbili, že to, co je ve složce, mu podepíší ještě předtím,

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Karkošková.

než jim to předloží. Toto odmítli. Nevěděli, co ta složka obsahuje, tedy zda je tam výpověď nebo dohoda o rozvázání pracovního poměru nebo něco jiného. Proto odmítli slíbit Mgr. K., že podepíšu to, co má být v té složce. Je pravdou, že na závěr schůzky Mgr. B. požádal Mgr. K. aspoň o předání kopie výpovědi, ať neodcházejí s prázdnou, ale i toto Mgr. K. odmítl. Takže si ze schůzky neodnesli nic.

13. Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že žalobce se domáhá určení, že pracovní poměr žalobce u žalované neskončil před 31. 1. 2023 – podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 30. 9. 2023 (dále jen zákoník práce).
14. Podle § 334 odst. 1 zákoníku práce – písemnosti týkající se vzniku, změn a skončení pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, odvolání z pracovního místa vedoucího zaměstnance, důležité písemnosti týkající se odměňování, jimiž jsou mzdový výměr (§ 113 odst. 4) nebo platový výměr (§ 136) a záznam o porušení režimu dočasně práce neschopného pojištěnce (dále jen „písemnost“), musí být doručeny zaměstnanci do vlastních rukou.
15. Podle § 334 odst. 2 věta před středníkem zákoníku práce – písemnost doručuje zaměstnavatel zaměstnanci do vlastních rukou na pracovišti.
16. Podle § 334 odst. 3 zákoníku práce – nedoručuje-li zaměstnavatel písemnost prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací nebo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, považuje se písemnost za doručenu také tehdy, jestliže zaměstnanec přijetí písemnosti odmítne.
17. Konstantní judikatura (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2020 sp. zn. 21 Cdo 3738/2019) i komentářová literatura (viz Bělina, M., Drápal, L. a kol. Zákoník práce. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 1368, bod 20) jsou jednotné v závěru, že při osobním doručování prováděném zaměstnavatelem ve smyslu § 334 odst. 2 zákoníku práce si zaměstnanec nemůže vyhradit, že listinu převezme teprve poté, co se seznámí s jejím obsahem. Doručení listiny zaměstnanci, popřípadě to, že zaměstnanec odmítl písemnost přijmout, musí být zaměstnavatel připraven v případě potřeby prokázat. Průkaz doručení (pokusu o doručení) zpravidla poskytne zaměstnavatelem vyhotovený písemný záznam, na němž zaměstnanec potvrdí svým podpisem převzetí listiny nebo na němž bude potvrzeno (tím, kdo doručení za zaměstnavatele prováděl, popřípadě též svědky doručení), že zaměstnanec přijetí písemnosti odmítl. Odmítne-li zaměstnanec převzít listinu, kterou se mu zaměstnavatel nebo jeho zástupce pokusil doručit, považuje se tím listina za doručenu. O tomto následku zaměstnanec nemusí být při odmítnutí převzít písemnost poučen. Oproti doručování písemnosti prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nastává při osobním doručování fikce doručení jen tehdy, jestliže zaměstnanec odmítne písemnost převzít. V případě, že zaměstnanec neposkytne součinnost nezbytnou k doručení písemnosti, nepokládá se písemnost za doručenu.
18. Dále odvolací soud při svém rozhodování vycházel z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2015 sp. zn. 21 Cdo 2928/2014, kde Nejvyšší soud přijal a odůvodnil závěr, že *„Při osobním doručování písemností uvedených v ustanovení § 334 odst. 1 zákoníku práce do vlastních rukou zaměstnance musí být zaměstnanci předána (odevzdána) do vlastních rukou listina s vlastnoručním podpisem jednající osoby; jen tak je zaměstnanci umožněno, aby se s obsahem listiny obsahující projev vůle zaměstnavatele seznámil. Nepostačuje, jestliže zaměstnavatel pouze umožní zaměstnanci seznámit se s obsahem listiny s vlastnoručním podpisem jednající osoby (např. tím, že mu ji jen předloží k nahlédnutí).“*
19. Žalovaná skutečnost, že žalobce odmítl dne 20. 6. 2022 přijmout listinu Výpověď z pracovního poměru ze dne 16. 6. 2022, prokazovala písemným Záznamem o odmítnutí přijetí výpovědi zaměstnancem ze dne 20. 6. 2022 v 16:00 hodin podepsaný Markétou G. a Mgr. Vladimírem K., jakož i jejich svědeckými výpověďmi. Záznam o odmítnutí přijetí výpovědi zaměstnancem ze dne 20. 6. 2022 byl však sepsán až po skončení schůzky se žalobcem, proto není podstatné, zda jej svědkyně G. podepsala ještě 20. 6. 2022 nebo až následující den, a nachází se na samostatné listině, a nikoliv na výpovědi samotné, jak bývá obvyklé. To samo o sobě nezpůsobuje nevěrohodnost záznamu, avšak vzbuzuje pochybnosti, zda skutečně svědek Mgr. K. předložil žalobci (vyndal ze složky) výpověď z pracovního poměru. Tyto pochybnosti zesiluje i samotná výpověď svědka Mgr. K. (*Výpovědi ve dvou vyhotoveních ležely na stolku přede mnou, já jsem zástupcům žalobce řekl, že pokud podepíše žalobce převzetí,*

samozeřejmě si ji může odnést. Nahlédnutí jsem však neumožnil. Neviděl jsem žádný důvod pro předání kopie výpovědi zástupcům žalobce.), protože i kdyby odrážela reálný průběh schůzky, tak i tak by nedošlo k řádnému doručení (pokusu o doručení) výpovědi z pracovního poměru, protože zaměstnavatel nemůže podmiňovat předání listiny (výpovědi z pracovního poměru) tím, že zaměstnanec písemně potvrdí její faktické převzetí. Zaměstnanec by tak byl zbaven možnosti se seznámit s obsahem listiny obsahující projev vůle zaměstnavatele, kdy právě seznámení se s vůlí zaměstnavatele je účelem doručování ve smyslu § 334 zákoníku práce. Jelikož svědek Mgr. K. odmítl předat kopii výpovědi právním zástupcům žalobce, což sám v rámci své svědecké výpovědi připustil a potvrdila to i svědkyně G. (*Právní zástupci chtěli převzít kopii výpovědi, že si ji prostudují, to však Mgr. K. odmítl.*), a stejnopis výpovědi si měl žalobce odnést až poté, co podepíše převzetí (viz výše), odvolací soud shodně s okresním soudem uvěřil svědeckým výpovědím svědků Mgr. B. a JUDr. J., že svědek Mgr. K. nepředložil žalobci (nevyndal ze složky) výpověď z pracovního poměru. Protože pokud by tak učinil [předložil žalobci (vyndal ze složky) výpověď z pracovního poměru], nemohl by žalobci (právním zástupcům žalobce) bránit v nahlédnutí, neboť by již byla v dispozici žalobce a bylo by čistě na něm, co s listinou (výpovědí) udělá (přečte si ji a vrátí, odnese, roztrhá). Odvolacímu soudu se tak jeví logičtější verze schůzky, jak ji popsali svědci Mgr. B. a JUDr. J., že svědek Mgr. K. od počátku schůzky trval na podpisu převzetí listiny, ať se bude jednat o dohodu o rozvázání pracovního poměru nebo o výpověď z pracovního poměru, což žalobce (právní zástupci žalobce) od počátku odmítal, tak svědek Mgr. K. v rozčilení nepředložil žalobci (nevyndal ze složky) výpověď z pracovního poměru. S tím koresponduje, že Mgr. K. neumožnil žalobci (právním zástupcům žalobce) nahlédnutí do výpovědi, protože byla (musela být) stále ve složce (viz výše). Z téhož důvodu se pak záznam o odmítnutí přijetí výpovědi nenachází na samotné výpovědi z pracovního poměru, ale samostatně listině, protože by nebylo nic jednoduššího než na výpovědi ležící na stolku rukou napsat, že žalobce odmítl listinu převzít, pořídit fotokopii a tuto předat právním zástupcům žalobce (žalobci). Svědecké výpovědi svědkyně G. a svědka K. jsou proto nevěrohodné. Svědeckými výpověďmi svědků Mgr. B. a JUDr. J. tak bylo vyvráceno tvrzení žalované, že žalobce odmítl dne 20. 6. 2022 přijmout listinu Výpověď z pracovního poměru ze dne 16. 6. 2022 a naopak bylo prokázáno, že žalovaná, resp. že svědek Mgr. K. nepředložil žalobci (nevyndal ze složky) tuto výpověď z pracovního poměru. Na těchto závěrech nemění ničeho skutečnost, že žalobce věděl z emailu svědkyně G. ze dne 20. 6. 2022 v 11:43 hod., že dne 20. 6. 2022 v 13:30 hod. v její kanceláři mu bude předána výpověď z pracovního poměru, ani skutečnost, že měl být (byl) rozhodnut výpověď z pracovního poměru od žalované nepřevzít, protože pokud by svědek Mgr. K. předložil žalobci (vyndal ze složky) výpověď z pracovního poměru, tak k doručení výpovědi z pracovního poměru došlo bez dalšího. Žalovaná zaměňuje příčinu za následek.

20. Jak již uvedl odvolací soud ve svém předcházejícím rozhodnutí (usnesení ze dne 27. 7. 2023, č. j. 16 Co 106/2023-96) nyní platná právní úprava vychází z toho, že dokud nebylo právní jednání „doručeno, neexistuje“ a není tak právním jednáním – nemá žádné právní následky (viz Bělina, M., Drápal, L. a kol. Zákoník práce. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 290, bod 30). Jelikož nebyla výpověď z pracovního poměru ze dne 20. 6. 2022 žalobci doručena, nelze se zabývat její (ne)platností, ale toliko skutečností, zda pracovní poměr žalobce u žalované i nadále trvá.
21. Dále je zřejmé, že rozhodnutí soudu ohledně (ne)trvání pracovního poměru žalobce u žalované vystihuje obsah a povahu pracovněprávního vztahu a může odvrátit další případné spory účastníků (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 1997 sp. zn. 3 Cdon 1338/96 – *Určovací žaloba podle § 80 písm. c) o.s.ř. [nyní § 80 o. s. ř., pozn. odvol. soudu] je preventivního charakteru a má místo jednak tam, kde její pomocí lze eliminovat stav obrožení práva či nejistoty v právním vztahu a k odpovídající nápravě nelze dospět jinak, jednak v případech, v nichž určovací žaloba účinněji než jiné právní prostředky vystihuje obsah a povahu příslušného právního vztahu a jejím prostřednictvím lze dosáhnout úpravy, tvořící určitý právní rámec, který je zárukou odvrácení budoucích sporů účastníků.*) a je tedy dán naléhavý právní zájem na tomto určení ve smyslu § 80 o. s. ř., jak správně uvedl okresní soud.
22. Okresní soud v napadeném rozsudku v bodě 5. uvádí skutkové závěry z výpovědi z pracovního poměru ze dne 19. 10. 2022, avšak z celého odůvodnění je zřejmé, že předmětem sporu byla výpověď ze dne 16. 6. 2022 a její (ne)doručení, taktéž během ústního jednání dne 22. 2. 2023 okresní soud k důkazu četl výpověď z pracovního poměru ze dne 16. 6. 2022. Jedná se tedy o písarskou chybu

v širším slova smyslu (zjevnou nesprávnost), kdy okresní soud měl tuto skutečnost řešit opravným usnesením ve smyslu § 164 věta první o. s. ř., avšak toto pochybení samo o sobě nezpůsobuje nesprávnost napadeného rozsudku a nemůže být důvodem ke kasaci (zrušení rozhodnutí). Dále okresní soud v napadeném rozsudku ve výroku I. uvedl, že pracovní poměr žalobce u žalované nadále trvá. Žalovaná však správně poukázala na skutečnost, že dne 4. 11. 2022 doručila žalobci další výpověď z pracovního poměru ze dne 19. 10. 2022, jejíž (ne)platnost je předmětem řízení vedeného u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 27 C 159/2023 a není dosud skončena. Žalobce po upozornění odvolacího soudu změnil žalobu (primární petit) tak, že se domáhá, aby soud určil, že pracovní poměr žalobce u žalované neskončil před 31. 1. 2023, kdy odvolací soud během ústního jednání tuto změnu žaloby v souladu s § 95 odst. 1 ve spojení s § 211 o. s. ř. připustil.

23. Vzhledem ke všemu výše uvedenému odvolací soud výrok I. rozsudku okresního soudu (soudu prvního stupně) podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil tak, že určil, že pracovní poměr žalobce u žalované neskončil před 31. 1. 2023.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 224 odst. 1, odst. 2 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalobce byl plně procesně úspěšný a byly mu proto přiznány účelně vynaložené náklady řízení v celkové výši 41 623,50 Kč (21 703 Kč + 19 920,50 Kč).
25. Náklady řízení před okresním soudem sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a z nákladů právního zastoupení spočívající v úkonech právní služby – příprava a převzetí zastoupení, sepis žaloby a 3x účast u jednání (22. 2. 2023, 19. 4. 2023 a 18. 9. 2023) a 2 500 Kč podle § 9 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., příslušného počtu režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, cestovného ve výši 2 400 Kč podle § 157 odst. 1 zákoníku práce dle předložených jízdenek Českých drah a.s. (3x cesta z Prahy do Ostravy a zpět) a 21% DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř.
26. Na rozdíl od okresního soudu nepřiznal odvolací soud žalobci náhradu nákladů spojených s dalším písemným podáním – sepis vyjádření ze dne 20. 3. 2023. Odvolací soud předesílá, že ve své rozhodovací praxi nepřiznává účastníkům náhradu nákladů spojených s vyjádřeními jejich zástupců, která korespondují s již sdělenými stanovisky a ve kterých advokát pouze opakuje nebo rozvíjí svou argumentaci, kterou uvedl či mohl uvést dříve, ani za vyjádření týkající se toliko dokazování, včetně návrhů na doplnění dokazování, které mohly být učiněny v průběhu ústního jednání, což je právě případ vyjádření žalobce ze dne 20. 3. 2023.
27. Náklady řízení před odvolacím soudem sestávají nákladů právního zastoupení spočívající v úkonech právní služby – 2x účast u jednání (2x vzhledem k délce jednání 15. 4. 2024) a 2 500 Kč podle § 9 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., 1/2 úkonu právní služby účast u vyhlášení rozhodnutí (23. 4. 2024) a 1 250 Kč podle § 9 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 7 bod 5 téže vyhlášky, příslušného počtu režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, cestovného ve výši 4 163 Kč podle § 157 odst. 1 zákoníku práce dle předložených jízdenek Českých drah a.s. (2x cesta z Prahy do Ostravy a zpět), náhrada za ubytování celkem ve výši 7 469 Kč podle § 162 odst. 1 věta první zákoníku práce dle předložených potvrzení (15. 4. 2024 a 23. 4. 2024) a 21% DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř.
28. V souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. byla žalovaná zavázána zaplatit náklady řízení před soudy obou stupňů k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě dle § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je možno** podat dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, a to ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, **může se** oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Ostrava 23. dubna 2024

Mgr. Tomáš Zubek v. r.
předseda senátu